

L'AMOR I LA POESIA

JOAN VINYOLI I GABRIEL FERRATER

CANÇÓ D'AMOR

No diré mai, no diré mai l'amor,
perquè l'amor no pot ser dit.
No intentaré-no gosaré-l'amor,
perquè del tot no pot ser assumit.
Potser, qui sap si per l'areny dels anys
m'acostaré silencios al riu
on pesca absort l'home que no somriu,
capblanc, mirant com llisca, sense afanys,
la vida i sent el cant d'un negre ocell.
Potser d'amor li parlaré a ell.

Joan Vinyoli

L'objectiu principal d'aquest treball és aprofundir en l'obra de Joan Vinyoli i Gabriel Ferrater i comparar sobretot el tema amorós. Els dos autors han seguit una línia bastant paral·lela en molts sentits: poeta, poesia i vida són indestriables i la reflexió amorosa a través de la paraula poètica també.

Vinyoli vivia per la poesia, és a dir, vivia una clara fusió entre la seva obra i la seva vida. En la seva poesia podem observar la reflexió constant sobre què és la poesia, què vol dir ser poeta i l'amor.

Va tenir moltes crisis personals i això, entre d'altres coses, era el que l'acostava cada cop més a la seva poesia.

En les poesies amoroses planteja que l'home viu sense protecció i és en l'amor que aquest troba un lloc per refugiar-se i, alhora, és on un està més desprotegit. Creu que l'amor de veritat i absolut no es pot dir perquè no es pot assumir.

“ Entenc la poesia com la descripció, passant de moment en moment, de la vida moral d'un home ordinari, com ho sóc jo...quan escric una poesia, l'única cosa que m'ocupa i em consta és de definir ben bé la meua actitud moral, o sigui la distància que hi ha entre el sentiment que la poesia exposa i el que en podríem dir el centre de la meua imaginació”

Gabriel Ferrater.

Ferrater, igual que Vinyoli, va començar a escriure poesia a partir d'una crisi. La seva poesia es basa, en bon tros, sobre l'experiència personal i el poeta intenta definir la seva actitud moral en cada vivència. Conceptes com el record, el pas del temps i l'amor són indestriables. Els seus poemes amorosos tenen molt a veure amb el record, que és el que fa mal i, a la vegada, sosté de veritat. Les relacions que es van mostrant en els poemes són ben diferents, tot i que la construcció conjunta de la relació i de la mirada és una constant. Quan ja s'ha acabat la relació, el pas del temps dilueix el record que en resta, però, allò que queda de la relació existeix gràcies al mateix record. Per Ferrater, doncs, el record fa possible l'existència.

Berta Gutierrez Llopart

Tutora: Estel Andreu Le Jeune